

Zázracny TROJUHOLNÍK Bozej Prozretelnosti.

Tri svedectvá, ktoré tvoria jeden zázrak a svedčia o dôležitosti príhovoru Panny Márie ako aj dôležitosti patrit do katolíckej Cirkvi.

Pôvodne pod titulom: "Chcem vám dopovedat koniec príbehu..."

Chcem vám dopovedat koniec príbehu...

Dr. MICHAEL ROZELUK

Tymito slovami moja nová priateľka Peggy odpovedala na moje "halo" v telefóne. Peggy mi konečne zavolała, potom, čo ubehlo niekoľko mesiacov, aby mi povedala niečo dôležité. Viete, stretli sme sa s Peggy v Minneapolis, Minnesota v novembri 1995 na kurze dentistov. Predtým, keď som trpel tolko bolestí po autohavárii, nemohol som sa zúčastniť žiadneho kurzu mimo Toronta. Keď som sa potom uzdravil v Garabandale, v Španielsku v apríli 1994, išiel som do Minneapolis na kurz dentistov ohľadom ortodentie.

Keď som odchádzal z Toronta, vzal som so sebou časopis Garabandál z januára 1995 s mojím príbehom v nom. Vôbec som nevedel, prečo to robím alebo prečo beriem so sebou garabandálsku literatúru. Dôvodom tejto cesty nebolo, aby som hovoril o sebe, ale aby som pocúval iných ako hovoria o zubárstve a protezách, atď. Ale keď som sa vrátil z kurzu, musel som povedať svojej manželke Helene o cudnom spôsobe, ako som s kýmisi začal rozprávať. Povedal som jej, že tá osoba si musela myslieť, že som blázon, lebo prvá vec, ktorú som jej povedal bola cosi úplne iného, než čo som niekomu niekedy povedal. To som vôbec nebol ja! Dovoľte, aby som vám povedal udalosť tak, ako sa stala.

Včasne sobotu ráno vtedy v novembri, keď som sedel vo veľkej posluchárni spolu s inými asi 500 dentistami, bolo tam este vždy dosť veľa voľných miest. Voľné miesta boli všade okolo mňa ako aj inde v posluchárni. Dosť nečakane ktosi prisiel a sadol si vedľa mňa. Keď si sklápala sedadlo, aby si sadla, namiesto toho, aby som povedal normálny zaužívaný pozdrav, t.j.: "Dobré ráno... volám sa Michael Rozeluk, ako sa

vy voláte?... atd., necakane, z modra-jasna, to co vyslo z mojich úst boli asi tieto slová: "**VERÍTE V BOHA?**"

Povedala: "Áno" a ja som pokračoval, "**lebo vám musím povedat ako som sa skrze modlitby a príhovor Panny Márie uzdravil!**"

Pani to zaujímalo a tak sme zacali tichy rozhovor. Povedal som jej rychlo o sebe a ako som bol uzdraveny v Garabandale. Bola mimoriadne zaujatá mojím neobvyklym prístupom a chcela viac informácií. Poziadala ma, aby som jej poslal viac informácií. Ja som jej to prislúbil. Dala mi svoju adresu a meno. Jej meno znelo Peggy McGinty, dentistka z Ponca, Nebraska.

Po dvojdnovom kurze som odisiel domov a cudoval som sa, preco som ju oslovil takym cudnym spôsobom. Málo som vedel, ze Boh má svoje cesty. Mal som sa vsak naucit este cosi viac a zakúsiť Jeho riadenie z prvej ruky. Ked som sa vrátil do Toronta, poslal som jej ziadany materiál o Garabandali.

Mesiace utekali, ale od Peggy neprislo ani slovo. Myslel som si, ze sa uz nikdy neozve. Ked som uz takmer zabudol, zvoní telefón a prvé slová sú tieto: "Volám sa Peggy McGinty a stretli sme sa v Minneapolis na konferencii dentistov. Pamätáte sa?"

Ako by som mohol vôbec zabudnúť? Bolo to to najcudnejsie, co som kedy niekomu povedal! Samozrejme, ze som sa pamätal. Bol som velmi rád, ze ju znova pocujem, ale teraz mi povedala, ze mi ide povedat **ostatok príbehu**. Este lepsie, Peggy Vám teraz povie svoj vlastny príbeh i to ako tu zapadá. Peggy, más slovo.

PEGGY McGINTY

Moje spojenie s udalostami v Garabandále zacali asi pred troma mesiacami na stretnutí dentistov v Minneapolis, Minnesota, kde som stretla Dr. Michaela Rozeluka. V tú sobotu ráno som na stretnutie dosla neskoro, lebo som si myslela, ze zacína v tom case, ako to bolo v piatok. Ked som sa tam dostala, schôdzovacia hala bola temná, lebo uz zacali prednásku s diapozitívami, takže som nemohla velmi vidiet. Bolo to veľké stretnutie, vyse 700 dentistov a miestnost bola nabitá. Trvalo mi niekoľko minút, ale konecne som zbadala, co podla mna bolo posledné volné miesto vzadu. Nuz opatrne som prechádzala temnou miestnostou a sadla som si.

Okrem svojich veci pre seminár som mala so sebou knihu, ktorú som cíkala. Mala názov: "Protestantsky fundamentalizmus a znovuzrodeny katolík" od otca Roberta

Foxa. Polozila som to na stolík vedľa seba, aby, az sa rozvidnie, mohla som to cítať. Dôvod, prečo som cíkala tú knihu bol ten, lebo som uvazovala zanechať svoju katolícku vieru, lebo som nebola presvedčená, ze to bola Pravda. Niekoľko mesiacov pred konferenciou som sa modlila so skupinou turicníckych krestanov a tí na mňa vysli s otázkou o Máriinej úlohe v Cirkvi. Hoci som nemala osobitnú pobožnosť k Panne Márii, prirodzene som ju obhajovala, lebo som vedela, ze ju nepokladám za rovnú Bohu a ani sa jej neklaniam. Povedala som vsak svojim turicníckym (ako som si myslela) priateľom, ze ak Boh mi ukáže, ze Mária nie je castou Pravdy, potom ju zanechám a nebudem ziadať o jej príhovor. Nuz vsetci sa okolo mňa zhromazdili a polozili na mňa ruky a modlili sa (musím pridať, ze veľmi horlivo), aby **"Boh riadil moje kroky a poslal mi do cesty správnych ľudí, ktorí by ma viedli k Pravde"**. Spomínam si, ze som mala slzy v očiach, lebo naozaj som hladala cestu, ktorá by viedla ku Kristovi a ak by to znamenalo, ze Mária nie je na tejto ceste, potom som bola úprimne otvorila svoje srdce pre túto možnosť.

Niekoľko tyzdňov po tejto modlitbe som sa zúčastnila seminára "Jezis a Mária" v meste Rapid v Juznej Dakote a po prvýkrát v svojom živote som pocula históriu Panny Márie Guadalupskej. Aby som bola presná, pocula som uz predtým titul "Guadalupská Panna Mária", ale myslela som si, ze to bola iba nejaká španielska záležitosť. Nikto mi nikdy nepovedal o Juan Diegovi alebo Tilme alebo cokolvek. Bola som úplne ocarovaná. Nuz, keď sa spätne pozriem na ten čas, chápem, ze drahocenná vedomosť o zázraku v Guadalupe bola pre mňa drzaná v rezerve pre čas, keď to budem potrebovať, aby som zostala na ceste Pravdy a nezablúdila od ochranného plásta mojej sladkej a svätej Matky.

V tom istom časovom období som vykonala svoju cestu do Minneapolis, ako som si myslela, aby som sa viac naucila o ortodontii. **Ale Boh mal v mysli oveľa väčšiu záležitosť. Mal odpovedať na modlitbu, čo malo hlboko preniknúť moje srdce a dusu. Boh chcel odstrániť každú pochybnosť a zjaviť mi, ze Mária je rozhodne nielen castou Pravdy, ale ze je Matkou Pravdy a ze niet tvora, ktorý by nás mohol viesť ku Kristovi rychlejšie a bezpečnejšie než ona.**

Teraz vsak, podme spúť Dr. Rozelukovi (nikdy neviem povedať udalosť súvisle, možno je to írsky záležitosť). Keď som si sadla, osoba po mojej pravici, ktorého som nikdy predtým nestretla, naklonil sa ku mne a sepece: "Ste katolícka?" Trochu prekvapená otázkou som septom odpovedala: "Áno, ale ja som katolícka na ceste pravdy." On mi potom povedal: "Mám cosi, o čo by som sa chcel s vami podeliť, keď zasvietia." Zvedavá som mu povedala: "O.K." On mi potom začal rozprávať o uzdravení zranenia svojej chrbtice skrze príhovor Panny Márie v Garabandáli a o tom, ako odvtedy jeho život viery pretekal hojnosťou milostí skrze obrátenia a uzdravenia, ktoré Boh zjavoval skrze medailu, ktorá bola pobožkaná neposkvrnenými perami nasej nebeskej Matky. Bola som hlboko dojatá jeho

úprimnosťou a pokorou. Vymenili sme si adresy a telefónne čísla a potom som nehovorila s Dr. Rozelukom niekoľko mesiacov.

Keď som potom išla autom 5 hodín späť domov do Nebrasky, mala som toho veľa, o čom premyslať a za čo sa modliť. Naozaj ma to zarazilo, ako to, že zo 700 miest v prednáškovej hale som si "náhodou" sadla k tomuto zubárovi, ktorý bol uzdravený na príhovor Panny Márie.

Teraz viem, že medzi Tilmou a zázračným uzdravením Dr. Rozeluka **Boh naozaj "riadil moje kroky"** a sotva som sa mohla dockať, kým nepoviem svojim turicníckym priateľom Pravdu, aby aj oni mohli zdieľať moju radosť a objasniť Máriu ako svoju Matku a orodovnicu.

Keď som prišla domov, zavolať som jednému z nich a s nadsením som mu porozprávala, čo Boh zjavil. Predstavte si moje prekvapenie, keď povedal, že to bol Satan, čo uzdravil Dr. Rozeluka. Ja som mu s údivom povedala: "Nuz, modlili sme sa k Bohu a Satan vypočul naše modlitby?!" A keďže sa práve odvolával na Bibliu, povedala som mu, aby mi ukázal vo Svätom Písme, kde Satan niekoho uzdravil. Nemohol mi odpovedať.

Pochopila som, že keď na mňa položili ruky a modlili sa, aby "Boh riadil moje kroky a priviedol ma k Pravde", ich srdcia boli zatvorené Jeho odpovedi, lebo oni už vopred rozhodli sami od seba, čo je Pravda.

Nuz, ako si viete domyslieť, prestala som sa s nimi modliť a teraz sa modlím za nich. Este vždy som pútnikom na ceste Pravdy, ale teraz kráčam s rukou pevne zovretou v Neposkvrnenej ruke mojej preblahoslavenej a neznej Matky, ktorá ma vedie v slapajách svojho Syna, môjho Spasiteľa a Pána. Zamilovala som sa do katolíckej Cirkvi, Kristovej Nevesty a nadobudla som vzácnu lásku k Svätému Otcovi, pápežovi Jánovi Pavlovi II.

Dakujem, dakujem ti, moja nezná Matka, že ma držíš blízko svojho neposkvrneného srdca a ochranuješ ma pred nebezpečnými chodníkmi a diablovými nástrahami. Som ti navždy vdacná.

V srdciach Jezisa a Márie

Peggy McGinty

Asi tak dva tyzdne potom, co mi Peggy povedala túto ohromnú udalost, volal som svojej priatelke Donna Lee do New Yorku. Rozprávali sme sa niekoľko minút a potom mi prisla na um Peggy a jej krásne znamenie. Chcel som sa podelit s touto udalostou s Donna Lee. Ked som zacal rozprávat, povedal som: "Donna, mal som práve telefonát od Peggy McGinty" ...

Donna Lee bude pokračovat odtialto:

DONNA LEE

"Aké to bolo meno, Michal? Prosím ta, povedz to meno este raz, Michal! Povedal si PEGGY McGINTY?"

"Áno, - Dr. Peggy McGinty," opakoval mi Mike este raz.

Mike nemal ani potuchy ako ma to meno **zasiahlo ako blesk**. Ako mohol vediet, ze spomenutie osoby tisíce kilometrov daleko, ktorú som nikdy nestretla, bude sípom lásky cez moje srdce. Celym svojim "bytím" naplnenym takou veľkou radostou som povedala nahlas: "**Dakujem, Pane, ach, dakujem, Pane!**"

Prosila som Michala, aby zopakoval meno, lebo som si chcela byt istá, chcela som si este raz potvrdit, co som práve pocula. Myslím si, ze som chcela tiež získať cas, aby som mohla chytit dych. Potom som zacala Michalovi rozprávat, co sa stalo.

Pred viacerymi mesiacmi som mala noc veľkych bolestí. Ako to mám vo zvyku, opytala som sa: "Co chces, aby som robila, Pane?" Bola som nasmerovaná pomodlit sa ruzenec za dusu, ktorá bola napadnutá a bola vo veľkom nebezpečenstve. Druh nebezpečenstva mi nebol povedany, ale naplnilo ma to pocitom naliehavosti a hrôzy. Nevieť kolko ruzencov som sa v tú noc pomodlila, ale čím viac som sa modlila, tym horsie bolo utrpenie. Bol to veľmi TAZKY útok. Okolo svitania som cítila, ze utrpenia polavili. Dychalo sa mi lahsie. Pokoj a jemné vycerpanost zmenili moje modlitby na modlitby vdaky. Tento boj bol vyhraty. Prv, nez som sa ponorila do spánku, spytala som sa: "Drahy Boze, ak je to tvoja vôla povedat mi, za koho to bolo, rada by som to vedela. Ale i ked to nie je tvoja vôla, dakujem ti za dar tejto noci."

Pocula som iba jednu vec... "PEGGY McGINTY".

Nebolo to bezné meno, meno, ktoré by som poznala. Zaspala som. Nasledujúce ráno som sa opytala svojho drahého RJ, ci niekedy pocul také meno. Nepocul.

Nikdy sa neprestávam divit tomu, ako Boh sa nenechá nikdy predbehnúť vo veľkodusnosti. Chcem tym povedat:... kazdá modlitba je vypocutá... kazdy dar

obety je prijaty... kazdy den obetovany ako vynáhrada je prijaty... kazdá obeta nasej práce, hry, povinností, radosti, slz, smiechu, svätých prijímaní, slabostí je pouzítá v neprestajnej práci vykúpenia.

Nepotrebujem mat meno... ale bolo mi dané.

Nepotrebujem vediet povahu boja... ale bola mi povedaná.

Nepotrebujem dar uznania... ale bolo zabalené vo forme priateľa a Boh povedal: "Milujem ta, moje dieta, a dakujem ti."

Boh SA NEDÁ prekonať vo veľkodusnosti!

A ja sa pokúšam este raz povedať: "To ja ti dakujem, Pane."

Donna Lee

My traja, ktorí sme boli účastníkmi tohoto zázraku Božieho riadenia, mu chceme podakovať tým najosobitnejším spôsobom. Traja ľudia, ktorí sa nepoznali, ktorí boli oddelení jeden od druhého takmer celým kontinentom. A predsa, sme jedno v Nom. Vieme, že nás všetkých nesmierne miluje. Toto je jeho milosrdenstvo, jeho láska, jeho vedenie. On dal Peggy znamenie ako žiadne iné, keď prvé slová, ktoré som jej povedal boli... "VERÍTE V BOHA?" A potom... ako naozaj dôležitá je Mária v našom živote! Lebo na **jej príhovor** som bol uzdravený. **A TOTO... JE OSTATOK PRÍBEHU.**

My traja, Dr. Peggy McGinty, Donna Lee a ja, Dr. Michael Rozeluk dávame svoje podpisy na tento dokument, svedciac, že všetko je pravdivé a primerané,

26. január 1999.

